Ч. 177. Середа 19 (6) серпня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Амнестия цісарска.

Бюро кореспонденцийне доносить, що нині буде оголошене слідуюче письмо цісарске до міністра справедливости:

„Любий др. Кляйн! В сім році, в котрім спомин о моїм вступленю на престол перед 60-ти роками приносить мені ознаки любови і преданности зі сторони населеня, бажаю памятати про тих нещасливих, котрі провинивши сь против законів держави, попались караючій справедливости. Длятого всі особи, котрі перед днем оголошеня амнестиї за злочин обиди цісаря або одного з членів цісарского дому або за оба ті злочини, однак не в злуці з иншим карним вчинком, правно були засуджені, увільняю від кари обмеженя свободи, о скілько ще не сповнена, і заряджаю, щоби з причини тих злочинів, доконаних перед згаданим днем, не було розводжене карно-судове доходжене, а розпочате, щоби було застановлене. Дальше даровую всім, котрі перед оголошенем тої амнестиї якими небудь судами були засуджені на кару, обмежаючу свободу на більше як 2 неділі або на грошеву кару, не більше як 150 кор., коли перед тим ще тої кари не відтерпіли.

Коли би побіч кари, обмежаючої свободу, прилучена була ще грошева кара, опускає ся ті кари, скоро кара обмеженя свободи і доповняюча грошева не виносять більше як 2 неділі. Всім тим, котрі перед оголошенем отсеї амнестиї були засуджені яким небудь судом карним на кару обмеженя свободи не довшу як 3 місяці, або на кару грошеву, коли перед тим не були засуджені, що силою законів в наслідках робить їх нездібними до осягнення деяких прав, становищ і управнень, як також потягає за собою утрату вибору і вибираємости до публичних тіл, опускаю кару.

Крім того опускаю кару всім в приложенім списі А до Е уміщеним 562 особам прочу кару свободи, як також 190 особам уміщеним в списі F, кару свободи і грошеву.

Ті акти ласки мають бути виконані дня 18 серпня 1908 р.

Постанови 3 і 4 розділу треба примінити, коли вирок в дни оголошеня тої амнестиї не єсть правосильний, але правосильність приходить наслідково, позаяк средства правного против того не ужито або взглядно взято назад. Звільнене від наслідків правних для тих осіб, котрі своєї кари з днем 18 серпня 1908 не сповнили або в цілости не сповнили, має важність в тім часі, в котрім карне обмежене свободи було виконане або кара грошева наложена.

Ішль дня 5 серпня 1908.

Франц Йосиф в. р.
Кляйн в. р.

До сего відручного письма амнестиї додає „Wien. Ztg." що слідує:

Амнестия уділена відручним письмом монаршим з дня 5 серпня відносить ся до тих, котрі карно-судовим засудженем діткнені тяжко в своїм горожавьскім і суспільним значіню, а котрі тепер внаслідок ласки Цісаря вертають на свободу або увільнені від гнету тяжачих на них наслідків їх вчинків можуть з надією глядіти в будучність. Акт ласки що до змісту і розмірів єї перевисшає о много амнестию, котру видано з нагоди 50-літного ювилею правліня Монарха в 1898 р.

Великому числу наведених в акті осіб опущено кари або зовсім або в части ще не відбуті. Після наміру Цісаря будуть з того добродійства користати ті засуджені, котрих невиноваті спонуки, як сильне психічне зворушене, молодеча нерозвага, нужда або инші відносини довели до вчинку, або котрі задля пізнійших річевих або особистих моментів стали ся достойними специяльного увзглядненя.

В рівній мірі лежало в рішеню Цісаря примінене ласки по мисли вирівнуючої справе-

---

11)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

— Чи гадаєте, що такий стан більше мучить, як певність хоч би й найсумнійша?

— Иноді так мені здає ся — відповіла Фльоренсия, котра аж надто скоро попала знову в свою давну безпотішність. — Я відчуваю страту матери з кождим днем щораз більше, але той жаль за нею то лиш тихе горе в порівнаню з там страшним болем, який мене бере, коли собі згадаю тата

— То певно — потакував їй Овен з сочувством — що смерть то ще не найбільше лихо! Ми, що остаємо ся, маємо бодай ще ту потіху, що то лиш ми ще страдаємо, підчас коли ті, котрих нам смерть забрала, не знають вже ніякого горя і розчарованя. Тисяч разів гірше дивити ся, як борють ся з нещастєм люди, котрих ми любимо а нема тіни надії, щоби їх муки могли колись зменшити ся.

Фльоренсия споглядала крадьком на свого товариша. Він спустив був очи в землю, широкими плечима подав ся трохи на перед і своєю палицею збивав головки з цьвітів. Невже ж і він мав когось, кого любив, а кого постигла люта судьба?

— Чи ви вже рішили ся що до своєї найблизшої будучности? — навязав Ферфорд зміненим голосом знову урвану розмову, коли доходили до більше оживленої улиці.

— Ні — мені все ще лиш минувшість з голови не сходить — відповіла Фльоренсия; — то для мене така сама загадка як і то, що ще буде.

— Чей о тім не думаєте, щоби покидати „Вороне гніздо"? — допитував ся Овен дальше.

— Др. Вірет хоче мене конче до того намовити.

— Якто, доктор Вірет хоче вас намовити, щоби ви покинули свою батьківщину?

— А так, він хоче примістити мене у себе в „Лавровім дворі".

— А ви що єму на то сказали?

— Що мушу надумати ся. Признаю ся, що его предложене має щось заманюючого для мене; доктор Вірет позваляє мені навіть забрати з собою свої служниці. Однак однісенька, для котрої скористала би я з его ласки, покоєва моєї матери, Гандзя, покинула би наш дім імовірно хиба лиш на то, щоби за своєю панею піти до гробу. Она нездужає на якусь хоробу серця, котра з кождим днем погіршає ся. Ох, в який же дім жалоби перетворила судьба нашу домівку! Давнійше така щаслива, вигідна і безжурна — а тепер, — більше нічого лиш нужда.

— Вам би не повинні насувати ся такі гадки, повні розпуки — перебив їй Ферфорд.— Самі себе губимо, скоро віддаємо ся такій безнадійности. Скоро наше житє захмарить ся, забуваємо аж надто легко на сьвітло сонця, яке нам колись присьвічувало.

— А хибаж оно мені колись знову засьвітить? — спитала Фльоренсия і сльози стануги їй в очах.

— А вжеж, я того певно сподіваю ся — відповів Овен щиро. — Тримайтесь лиш кріпко старої випробованої засади вирівнуючої справедливости, що творить одну з найперших основ нашого житя.

— А ви в то вірите також? — спитала Фльоренсия з наівностию дитини.

— А щож ліпшого можемо зробити, як кріпко спустити ся на то, що якась висша сила може й найбільшому нещастю конець зробити — відповів Ферфорд поважно. — Отже ви би готові згодити ся на предложене доктора Вірета? — додав він по короткій хвили мовчанки.

— Щож би ви мені радили, пане Ферфорд?

— Бою ся, що моя рада не була би безкористна — я стратив би приятельку, скоро ви би покинули свій дім.

— Зовсім ні — відповіла Фльоренсия рішучо — я преці не невільниця: хоч би я не мешкала в „Лавровім дворі", то мої приятелі мали би приступ до мене. Але ось я забула — ви не радо заходите до чужих домів — з вас якийсь недолюдок?

— Деякі обставини змушують мене до самоти — відозвав ся він живо — але будьте переконані, панно Дервент, що я не ворог лю-

дливости в случаях, в котрих норма права не могла примінити ся до степеня провини і в котрих загально людске чувство вчинок лагіднійше осуджує, як то слова писаного права судиї дозваляють.

Ґенеральна амнестия відносить ся передовсїм до злочину обиди маєстату і обиди членів цїсарского дому і дотикає, о скілько вирок вже виданий, увільненя від кари, або від останка кари, в противнім же случаю дає аболїцию.

Ще ширші суть зарядженя амнестиї в звільненю від деяких кар і правних наслїдків. Кари грошеві до 150 кор., кари обмежаючі свободу, не переступаючі 2 недїль, будуть опущені всїм особам, котрі до хвилї засудженя були бездоганні. Виходить се в користь особливо молодих виновників,позаяк наведений повисше вимір кари що до гідних помилуваня і аж до тої хвилї бездоганних молодцїв взагалї не єсть переступлений. О скілько то виімково не мало місця, наступило також і тут індивідуальне помилуване.

Наконець будуча наслїдком засудженя нездібність осягненя деяких прав, становищ і управнень, як також утрата права виборчого і вибираємости до тїл публичних, опускає ся всїм особам, котрі перший раз засуджено на кари обмеженя свободи не довше як на 3 місяцї або на грошеві кари.

Дві на кінци видані постанови амнестиї дотикають тисячів осіб. Звільнене від наслїдків стрітить певно тим більшу вдячність, що вдоволяє бажаням, які населене нераз проявляло.

Новинки.

Львів, дня 18-го серпня 1908.

— **Нинї, в день цїсарских уродин** повівають на ратуши і на державних будинках чорно-жовті хоругви, а досьвіта вистріли пушок на цитадели дали знаги місту і его жителям, що настав торжественний день. У всїх церквах всїх трох обрядів править ся торжественне богослужене, а вся львівска залога вимашерувала на янівске оболоне, де правила ся польна Служба Б жа.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радників Намістництва Станислава Зїмного і Богумила Шелїґовского радниками Двору, першого extra statum. — П. Міністер справедливости іменував старшого офіцияла канцелярийного Вячесл. Фіялка у Львові старшим начальником канцеляриї в краєвім судї у Львові.

— **Читальня в Белзї** уряджує дня 19 серпня в сали Народного Дому аматорске представлене. Відограна буде комедия Лопатиньского в 3 діях п. з. „Свекруха“. Дохід призначений на тов. Педаґоґічне і Руску Бурсу реміснячу, проте сподїємось, що і доокола чна інтелїґенция прибуде на представлене і своєю участию підопре змаганя около так гуманного дїла. — Комітет.

— **Войскові полекші для еміґрантів.** Сими днями вийшли нові приписи, які містять в собі важні полекші для заморских еміґрантів, обовязаних до війскової служби. Доси такими полекшами користували ся лиш ті еміґранти, що перебували в заморских краях в інтересї торговлї австрийскої держави, та й то ті полекші були значно обмежені. Наслїдок того був такий, що богато еміґрантів, які мали б охоту вернути до старого краю і які евентуально своїм досьвідом, набутим за морем, могли би принести старому краєви якусь користь, мусїло оставати за морем в боязни перед карою за несповнене службового обовязку. Отсей стан змінять якраз нові приписи в сїй справі.

Сї приписи поперше признають полекші всїм еміґрантам, які перебувають за морем в зарібкових цїлях, а по друге є ті полекші доволї значні. І так всї обовязані до війскової служби подїлено на дві катеґориї: 1) ті, що обовязані ставати до асентирунку, і 2) ті, що вже відбули війскову службу і обовязані ставати до війскових вправ. Отже ті, що мають ставати до бранки, можуть в першій і другій клясї бути увільнені не лиш від ставаня перед асентирунковою комісиєю в своїм краю, але також від ставаня перед австрийскою заступничою властю за границею для лїкарских оглядин. Аж в третій клясї мусять они безусловно ставити ся для лїкарских оглядин перед австрийскою заступничою властю за границею, але й тепер, коли будуть признані „здібними“ або „менше здібними“, не мусять, як доси, для остаточного асентированя і присяги їхати до краю, тільки можуть бути заасентировані за границею. Дальша полекша є та, що відбуте війскової служби може бути для них відсунене аж до 1 жовтня того року, в котрім они скінчать 24 лїт житя.

Щож до війскових вправ, то кождий, хто обовязаний до них, може звільнити ся в той спосіб, що найдальше до кінця сїчня того року, коли має відбувати вправи, внесе до австрийскої заступничої власти тої териториї, де перебуває, умотивовану просьбу о звільнене. Уваглядненє тої просьби означає також звільнене від участи в контрольних зборах того і слїдуючого року.

— **Страшний вчинок.** В Ходачкові великім, тернопільского повіта допустив ся якийсь Михайло Колїсник, здаєсь в приступі хвилевого збожеволїня страшного вчинку, підрізуючи косою горло двом особам, Парашцї і Казимирови Стахурским. Дня 13 с. м. впав Колїсник до хати Івана Шота, де застав лиш матїр і двоє дїтий, бо сам Шот пішов був в поле. Він зажадав, щоби его приймили на ніч, але зробив то в такий спосіб, що Шотова перепудила ся і наробила крику. На щастє надійшов на то Шот і викинув Колїсника з хати, а Колїсник з мести так запер двері з надворку, що не можна було вндобути ся. Звідси пішов Колїсник до другої хати і там вкрав косу, з котрою прийшов відтак до хати Парашки і Казимира Стахурских жадаючи, щоби они его переночували. Коли они не хотїли его приймити, Колїсник кинув ся на них і підрізав їм горло косою. Сусїди кажуть, що Колїсник нападав і на инші хати викликуючи всюди переполох. Тяжко зранену Парашку і лекше зраненого еї чоловіка відвезено до шпиталю в Тернополи і може удасть ся обоє виратувати від смерти. Колїсника арештовано, а дальше слїдство мабуть викаже, чи й о скілько має ся тут дїло дїйстно з божевільним.

— **Репертуар руско-народного театру в Снятинї.** (Саля власна коло ц. к. суду). Початок о 7·30 вечером. — Білети продає „Народна Торговля“.

В середу 19 с. м. „Лїсова квітка“, конкурсова комедия в 4 дїях Яновскої.

Дрібні вісти. В Станиславові появила ся інфлюенца у коний 33 полку артилериї, в наслїдок чого полк той мусїв здержати свій вимарш на вправи в стріляню в охрестности Рогатина. — П. Кар. Давидовский згубив в дорозї з двірця на Підзамчу до міста баньку, в котрій було 20 кільо меду. — П. Тереса Вішневска згубила золотий ланцушок з перлами вартости 350 кор. — З Деви на Угорщинї доносять, що там лютила ся вчера страшна буря а в однїй з сусїдних громад падав град величини кулака і убив двох пастухів і 6 волів. — В Киеві проявила ся холера; занедужав якийсь чоловік, що приїхав на пароплаві з полудневих сторін.

дем. Я не завсїгди так жив, як нинї — мав я приятелів і товаришів, стремів до якоїсь цїли, мав свою роботу і свою честилюбивість.

— Хибаж ви того всего на завсїгди вирекли ся? — спитала Фльоренсия живо зацїкавлена.

— Імовірно так! Здаєсь менї неможливо жити по давному. Туга за тим, то правда, нераз відзиває ся.

— І нїхто не сьміє знати вашої тайни?

— Бою ся, що треба еї буде на віки замовчати.

— То ваша честилюбивість має піти з вами до гробу?

— А вжеж — скоро не зайду й в своїй самотї заспокоєня для неї. Але говорім дальше о менї!

Они дійшли небавком до села і попрощавшись розійшли ся.

9. Глава.

З'явище.

Учені кажуть, що богатство то вислїд працї, здержаливости і сьмілої відваги. Кожде з тих условій сповняв Иосиф Боджер в повній мірі в часї свого побуту в „Лїснім видї“. Робота, яку він виконував, була для него примусовою; що до здержаливости то поминувши кілька тайних гостин в сільскій коршмі, міг би він був бути членом товариства тверезости, а відвага у него була неаби яка, бо панї Кавдрі день в день не спускала его з очий.

— До чорта здало ся тото вічне дожидане то й сьвятому терпцю би не стало! — відозвав ся Боджер позїваючи, коли в суботу досьвіта около пів до другої години стояв на кріслї і через віконце на вижці дивив ся на город. В чверть години опісля оживило ся его утомлене від безсонности лице. Зачув виразно, як передні двері отворили ся. Не зважаючи на то, що міг би собі й карк скрутити, витягнув ся він на пальцях, притулив ся так до шиби, що аж ніс собі приплескав і побачив дїйстно добре вже собі знану велику, тугу, чорно убрану стать. Заслонена густою воалькою, з білими без рукавичок руками, стала она жваво ходити перед домом то в один бік, то в другий.

Йосиф виробив був собі вже давно свій погляд о тих загадочних річах, які тут діяли ся, і був дуже цїкавий переконати ся, чи він правдивий.Але то удало би ся лиш тодї, коли би тота, що ходила по ночи, хотїла вийти з города. Він бажав того тим більше, що після его дотеперішного досьвіду так догідна нагода як нинї лиш рідко лучала ся.

І дїйстно — она перестала то сюди то туди походжати, пустилась до брами, постояла хвильку коло неї, отворила еї скоренько і пустилась в сторону як на кладовище.

— Прецї раз -- відозвав ся Боджер, котрому мов би тяжкий камінь спав з серця. Він зіскочив з крісла, засьвітив сьвічку, виймив із своеї скринки знаряди, зліз по драбинї, вийшов із стайнї і станув аж перед вікном від помешканя на долинї.

Єму прийшло ся легко відсунути засувку, зліз до середини і пішов на пальцях аж до входу. Колиб був застав двері замкнені, був би їх легко отворив знарядами, які приніс з собою, але він, о скілько можна, не хотїв лишити по собі нїяких слїдів свого нічного походу. Дрожав сильно, коли студеними пальцями взяв за клямку — мав щастє -- двері отворили ся без опору а Йосиф поліз тихцем як кітка без перешкоди сходами на гору. Але тут сперли его замкнені добре дверцї в зашальовану в половинї сходів. Він зійшов знов на долину і пустив ся так само тихо до дверий спальнї Овена.

Грубі каплї поту виступили на блїде чоло Йосифа, коли він там з дрожачими під собою колїнами і заперши дух в собі станув і почав підслухувати. Він був вповнї сьвідомий сьмілости свого підприємства — треба було переконати ся, чи Овен Ферфорд взяв також участь в нічній вандрівцї тої якоїсь незвістної женщини; після свого обчисленя був би він заложив ся, що застане спальню пана дому порожну, але навіть бистроумність Йосифа Боджера могла помилити ся, а колиб він тепер попав ся Ферфордови в руки, то все пропало би на завсїгди.

Правою рукою вхопив Боджер долото, сховане в кишени, котре могло так само добре служити за знаряд як і за оружиє до оборони, лївою взяв за клямку, отворив двері осторожно і поліз рачки з найбільшим страхом до Овенової постелї. Скоро намацав рукою ногу від ліжка, задержав ся і став надслухувати. Дрожачою рукою потер сїрничок і пустив его слабе сьвітло на постіль. На его превелике вдоволене постіль була порожна, навіть і не рушена; на ній лежав ще чорний сурдут, який Овен мав на собі при вечери.

(Дальше буде).

— Зливи і шкоди. В ночи з дня 8 на 9 с. м. навістив страшний хмаролом село Корчин, стрийского повіта, а невеличкий потік, що впадає до Стрия, так прибув, що позаливав всї городи, замулив, повиривав великі простори урожайної землї, забрав будинки господарскі, сїно в стогах і копицях та зжате збіже. Найстарші люди не памятають такої повени і такого нещастя. Трийцять кілька господарів зруйнованих зовсїм а кільком господарям вода разом зі стайнями забрала і їх худобу.

З Ярославщини доносять: Зливи, що майже безперервно тревають цїлий місяць, понищили майже весь хліборобский добуток. Жита ще зібрали селяни до половини, але й ті по части в полукіпках покільчились, а солома почорнїла і на пашу не придатна. А що вже говорити о пшеници, ячменю, вівсї, гречцї та сїнї! Майже все погнило на полях. Люди ломлять руки і падькають. Тепер же бульба і ярина гниє внаслїдок злив. Трудно о погоду, голод і нужда заповідаєсь крайна, в містах і місточках, ба навіть і по селах всьо подорожіло, худоба дешевіє; в зимі тиф пятнистий, в лїті шкарлятина і непогода відбирають в людий віру в можливе житє. Отак представляє ся сумний стан нашого малоземельного хлїбороба в нас в Мякиши новім, та й по сусїдних селах Ярославщини і Любачівщини. Прийдесь відай неодному бідоласї примирати в зимі з голоду, бо не буде за що купити зерна і топлива.

З Яворівщини доносять: Довготреваюча злива наробила тут такої шкоди, що трудно її описати. Весь добуток рільний майже зовсїм пропав; збіже по части зігнило по части вода забрала. Бараболї в многих сторонах замулені або гниють в страшний спосіб. Ві второк дня 12 с. м. був хмаролом у Великих Очах а вода прірвала три ставки з рибами, позаливала та замулила всї левади, позривала мости і попсувала дороги.

Зі Снятинщина доносять: Злива, яка тревала тут через цїлий липень і половину серпня, наробила страшенної шкоди. Прут, Черемош і Рибниця виливали три рази. Найбільше потерпіли села над Рибницею: Рожнів, Новоселиця, Джурів і Рудники, відтак над Черемошом: Завале, Залуче, Княже і Попельники, а над Прутом: Борщів, Хлїбичин пільний, Трійця, Вовчківцї, Устє, Карлів, Видинів, Буділів, Микулинцї і Снятин. Половина плодів або зросла або зігнила чи то на пни, чи на поміті. Левади і побережні городи засипало ріню.

— Убите жандарма. В Сокольниках під Львовом стала ся минувшої суботи вечером така подія: В коршмі Герша Ґанґа зібрало ся було вечером богато селян а між ними був і Ромуальд Півко, 17-лїтний паробчак, син сокольницкого начальника громади. Хлопчище той жив вже від давна в незгоді зі своїм ровесником Йосифом Скворроном а тепер почав єму відгрожувати ся і навіть добув набитий револьвер та зачав ним грозити. Люди розтрутили обох противників і Скворон вийшов з коршми. На дорозї стрітив він команданта жандармскої стациї в Сокольниках, Александра Слабого, котрий ішов до коршми купити собі булку, та розповів єму, що Півко уганяє ся там з револьвером. Слабий побачивши Півка перед коршмою, задержав єго і тут прийшло між обома до словної перепалки, підчас котрої Півко стрілив до жандарма. Куля спинила ся на зеркальци в кишени і лиш легко зранила жандарма а Півко стрілив тодї другий раз і зранив жандарма тяжко в правий бік коло желудка. Мимо того Слабий мав ще на стілько сили, що відобрав Півцї револьвер і заволік єго до дому. Жінка Слабого, не могучи узискати лїкарскої помочи зі Львова, відвезла чоловіка до войскового шпиталю. Тут однак ратунок показав ся неможливий і Слабий помер вчера полишивши жінку і одну дитину. Півко втїк з дому в сторону сусїдних лїсів а виславна за ним патруля не могла єго й доси вислїдити.

Телеґрами.

Відень 18 серпня. День уродин цїсарских обходять в цїлій монархії з надзвичайним одушевленєм всї міста і села прибрали ся сьвяточно хоругвами, відправляють ся богослуженя, відбувають ся ревії войскі і патриотичні манїфестациї. В многих містах доконано торжественних посьвячень гуманїтарних заведень, основаних з нагоди ювилею правлїня. Праса провінциональна присьвячує торжеству уродин вступні статї.

У Відни і в Будапештї мінїстри, достойники двірскі і державні взяли участь в богослуженях. По полудни відбудуть ся ґалеві обіди, підчас котрих будуть підношені тоасти в часть Монарха, а рівночасно будуть дані і сальви з пушок. — Перегляд войска у Відни відбув ся при красній погоді. На богослуженю в Маріенбадї був також і король англійский. Також і в Сераєві обхід прибрав розміри надзвичайної манїфестациї.

Відень 18 серпня. Часописи у вступних статиях величають день уродин Цїсаря, підносячи надзвичайне значінє ювилею. Цїсар великодушною амнестиєю — пишуть — підніс торжество в сферу найблагороднїйших чувств людских. Акт ласки цїсарскої, повертаючий тисячам нещасливих свободу, мусить в цїлій державі викликати величезне вражінє. Так само з радостию повитано цїсарскі відзначеня для войска і урядників. Патріотизм і вірність для трону суть звязями сполучаючими всї народи держави без ріжницї народности. Високе поважане і подив, який заграниця має для особи Монарха, наповняють гордостию австрийских горожан.

Берлин 18 серпня. Як доносять ранїшні часописи, новий войсковий бальон до кермованя виїхав вчера около 10 год вечером в першу нічну подорож.

Вашінґтон 18 серпня. Президент Рузвельт прислав Цїсареви Францу Йосифови з нагоди роковин уродин телеґраму з желанями здоровля і блага для єго держави.

НАДІСЛАНЕ.

— Ще можна получити слїдуючі річники —

„ДОБРИХ РАД“

Річн.: 1 (бр. 2 ч.)	2	3	4	5	6
Кор.: 1	1·50	1·50	1·50	1	1

Річн.: 1 (бр. 2 ч.)	12 ч. з 7, 8 9,	10	12
Кор.: 1	1	1·50	1

Всї річники разом за 10 кор. „Добрі Ради“ містять в собі сотки практичних рад для кождого, отже гріш верне ся в десятеро, хто лише з одної двох скористає.

Адреса: І. Данилевич, Стрілецкий Кут Буковина.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна приміринка 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до біблїотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40. **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43. 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любінія від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любінія 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Крехзецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).